

Statsminister Erna Solberg

Dato: 14.12.2016

Vår ref: 15/4018 - 4 CSO (16/40876)

Deres ref:

Paradokset i velferdsnasjonen Norge

Kjære Erna Solberg.

Det er advent, en tid for å tenne lys i mørket. I dag tennes tusen lys i mange norske byer for mennesker på flukt, og vi kjenner behov for å rette søkelyset på to akutte forhold: Returpraksisen her i Norge og vårt ansvar i forhold til den fortsatt voksende flyktningekrisen i Midtøsten og det sørlige Europa.

Returpraksis

Vi får nå stadig skildringer fra lokalsamfunn og menigheter som er rystet over hvordan unge asylsøkere vekkes på nattetid, legges i håndjern, interneres uten å kunne ta farvel med noen, de får så beskjed om endelig avslag og at de skal returneres raskt.

Advokatforeningen har påpekt at loven brytes i iveren etter å nå politiske mål. Ansatte på mottak forteller at redselen for tvangsretur, selvskading og rømning har fått nytt omfang. Barneombudet og UDI advarer dessuten mot den nye praksisen at enslige mindreårige ikke får mulighet til å bosettes, men må bli værende i mottak over lang tid.

Med disse meldinger og observasjoner blir det vanskelig å tie. For snart et år siden ble det gjort raske endringer i lovgivning, instruksjer og praksis på utlendingsfeltet. Nå ser vi mer av de menneskelige omkostningene som disse endringene påfører asylsøkerne dette gjelder. Det har også splittet familier, og det påvirker dem som står rundt i våre lokalsamfunn. Derfor ber vi myndighetene om et «juleamnesti» til over nyttår og at denne praksis og lovgivning vurderes på nytt.

Fortsatt flyktningekrise

Antallet flyktninger og asylsøkere som nå kommer til Norge, er lavere enn på tiår, og vi har ifølge regjeringen Europas strengeste asylpolitikk. Men flyktningekrisen utenfor landets grenser er mer alvorlig enn noensinne, og det er et paradoks at det er så lite husrom i et av verdens fremste velferdssamfunn. Nestekjærlighet begrenses ikke til nasjonalstaten, men er grenseoverskridende.

Frivillige organisasjoner og kirker i Italia har i kontakt med myndighetene etablert en humanitær korridor for å ta i mot flere av de mest sårbare flyktningene i Syria/Irak og Nord-Afrika. Slike initiativ utfordrer oss til å tenke mer kreativt om hvordan vi i fellesskap kan bidra. Som kirke er vi del av et verdensvidt fellesskap med et særlig blikk for fattige, sårede og sårbare medmennesker, og vi vil gjerne bidra til å styrke vårt større fellesskap som et humant samfunn.

Med vennlig hilsen

Helga Haugland Byfuglien
Bispemøtets preses